

ฟักไหมพ้อ ๐

พ้อเพื่อนก็ดูอยู่

ร่างกายผมเคลื่อนไปมา...บนเตียงใหญ่

ทุกสัดส่วนของร่างกายถูกตรึงด้วยมือหนา ร่างกายช่วงล่าง ถูกบดขยี้จากกายแกร่งที่โชนจ้วงเข้ามา ความรุ่มร้อนหายเข้าไป ในช่องทางและไหล่ออกมาตามจังหวะขยับเอว แรกเริ่มมันเนิบช้า ให้ผมคุ้นชินกับกายใหญ่ สักพักก็เคลื่อนไหวเร็วเร็วคล้ายอยาก มาผมให้ตายอยู่ตรงนั้น

ริมฝีปากของเราเคลื่อนประสานกัน เรียวลิ้นขึ้นเกี่ยวกระหวัด รัดกันไม่คลายไปไหน ซ้ำยังส่งเสียงครางกระเส้าออกมาเป็นระยะ ตามแรงอารมณ์ที่พุ่งทะยานขึ้นไป

ผมบิดกายเร่าเสียดเสียวแทบทนไม่ไหว ตัวดลสายตามอง เจ้าของนัยน์ตาสีเข้มที่กระตุกยี้มให้

“จะเสร็จแล้วหรือ” เขาเอ่ยถาม ลากมืออีกข้างลูบไล้กาย บอบบางของผม “รอกันหน่อยสิ เพิ่งเสร็จไปไม่ใช่หรือไง”

“ก็มันเสียวนี่ จะให้ผมทำไง”

“อดทนไง”

“คุณเอาเก่งขนาดนี้ ใครจะทนไหวกัน อ๊ะ...อ๊า” ผมพูดสลับ
คราวเลยฟังยากกว่าที่คิด ร่างสูงยังคงกระแทกเข้ามาไม่หยุด ไม่
ได้สนเลยว่าผมจะจุกแค่ไหน แต่ผมชอบที่เขาโหมกระหน่ำความ
ต้องการเข้ามาข้างใน ผมชอบเวลาเขาเข้ามาลึก ๆ จนผมวาบหวิว
ไปทั่วหัวใจ

ลีลาดีขนาดนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ นะ ผมบอกเลย

“เธอคงชอบมากสิท่า ถึงได้ครางไม่หยุดแบบนี้”

“อ๊ะ! คุณเองก็คงชอบผม...อ้อ...มากเหมือนกันถึงได้...
แฮก...เอาถึไม่มีพัก”

“หึ”

“ผมทำให้คุณพอใจว่าคนของคุณสินะ เป็นไง อ๊า...ชอบ
ไหมครับ ผมชอบไอนั้นของคุณนะ อ๊า!”

“แค่ครางก็พอ”

“อ๊ะ อ๊า!” ไม่รู้ว่าคำพูดไหนไปสะกิดใจเขา ถึงได้สาวกายถึ
กระชั้นเข้ามาในร่างผมขนาดนี้ ร่างสูงตรึงแขนผมไว้เหนียว ยาม
เขากระแทกเข้ามาในตัว กลางกายผมจะถูเข้ากับหน้าท้องของเขา
บางครั้งอีกฝ่ายก็รูตรั้งให้เพื่อให้ผมเสร็จไปพร้อมกัน บางครั้งก็
ไม่ช่วยเหมือนแกลังกัน

พลันเรียวลั่นขึ้นก็โลมเลียยอดดอกที่แดงซ้ำ เขาดูคุณอย่าง
ดุตันเช่นสัตว์หื่นกระหาย ผมครวญครางตอดรัดเขาแน่นสมกับที่
เขามอบความใหญ่โตมาให้

เราต่างผลัดกันรับผลัดกันรุกโดยไม่สนว่าใครจะเจ็บตรงไหน

และเมื่อผมเสร็จ เขาก็ทำท่าจะถอนกาย

“จะเอาออกทำไม”

“ฟิค”

“ผมอยากให้คุณเอาผมต่ออีก”

ผมว่าเสียงเข้ม ตวัดสายตาทำท่ายไปมองเขาที่ยืนคิ้วใส

“มาถึงขั้นนี้แล้วจะกลัวอะไร ผมไม่ท้องหรอก คุณก็รู้ดีอยู่
แก้ไข ทำตัวเป็นพวกวัยใสไปได้”

“ฉันไม่ได้ใส่ถุงยาง” ข้ออ้างที่ผมยืมขำอย่างสมเพศ “และ
มันทำความสะอาดยาก”

“ผมทำเองได้ ไม่ต้องยืมใคร”

“...”

“แค่ทำให้ผมพอใจก็พอ” พูดพร้อมกับขยับไปนั่งตักเขา บด
สะโพกลงบนกายที่ชุ่มชื้นแบบไม่มีท่าทีว่าจะอ่อน จากนั้นก็กอดคอ
เขา รั้งเขามาจูบพลางยั่วให้เขาบีบสะโพกตัวเองเป็นการปลุกเร้า
ผมรู้ว่าผู้ชายตรงหน้าชอบการสัมผัสเนื้อตัวนุ่มนวลของผมขนาด
ไหน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะที่เราทำกัน “ใช่ แบบนั้นแหละ คุณจะได้
เสร็จข้างใน”

“เธอมันดี้อ ฉันอุตส่าห์ช่วยให้เธอไม่ต้องลำบากใจ”

“แค่เสร็จในมันลำบากตรงไหน”

“ฟิค”

“หรือคุณไม่กล้าเพราะดันปอดขึ้นมา?” ผมเลิกคิ้วใส “หรือ
กลัวว่าลูกชายคุณจะรู้ว่าเราเอากันจนคุณไม่กลับบ้านไปหา”

“มันไม่เกี่ยวกับเขา เลิกพูดถึงเขาซะ”

“งั้นก็ทำตามที่ผมสั่งดี *ไทรกัลป์*”

“อีก เธอนี่มัน...!”

“ลองพีคในตัวผมดูสักครั้ง เสร็จในก็เสียดีกว่าเหมือนกัน
นะ :)”

พิคใหม่พ่อ 1

ไอ้เด็กชื่อพิค

นำเปื้อ

ชีวิตผมมีแต่ความน่าเบื่อ

เสียงจอแจของผู้คนลอยเข้ามาในหู ทั้งที่ใส่หูฟังและเปิดเพลงอยู่ เสียงนำรำคาญพวกนั้นก็ยิ่งแทรกเข้ามาให้ได้ยิน ไม่รู้ว่าหูฟังผมเริ่มไม่ดีหรือผมเปิดเพลงเบาไป แต่มั่นใจว่าหูฟังตัวใหม่ยังใช้ได้ดีอยู่ มันแปลกว่าเป็นที่รอบด้านผมเองที่เสียงดังจนแทรกเข้ามาในหู

ผมนั่งฟังเพลงอยู่ในโรงอาหารของมหา'ลัย ซ้ำยังเป็นช่วงพักเที่ยงที่หลายคลาสดันปล่อยพร้อมกันเหมือนแกล้งคนที่รอเรียนบ่าย

ผมถอนหายใจ ดันหูฟังให้ฝั่งแน่นขึ้นอีกจะได้ไม่รำคาญใจ เสียดยาที่ไม่ว่าจะทำยังไง รอบด้านก็เสียงดังอยู่ดี

‘นำรำคาญ’

ผมคิด เตาะลั่นด้วยความไม่พอใจนัก จริง ๆ ผมไม่ชอบที่ที่

มีคนแอด แต่ด้วยเหตุผลบางประการผมจึงต้องมานั่งเฝ้าโต๊ะอยู่ที่นี้ ข้าวในงานพร่องลงไปเล็กน้อยเนื่องจากผมสนใจมือถือมากกว่าจะกิน อีกนิดข้าวก็แข็งเป็นหินและผมก็ต้องเททิ้งเหมือนทุกวัน

น่าเบื่อ

ทำไมโลกนี้มันถึงน่าเบื่อขนาดนี้นะ

ผมเย็นคิ้วใส่พลางถอนหายใจเช่นคนอารมณ์ไม่ดี ทั้งที่ไม่มีใครมาทำอะไรผมเลยสักนิด ผมแค่นั่งฟังเพลง เขียนข่าวเล่นราวกับมันเป็นขยะ บางทีก็มองคนอื่นด้วยตาขวางๆ เพื่อไม่ให้ใครเข้ามาทัก ปกติก็ไม่ค่อยมีใครทักผมอยู่แล้ว ส่วนนี้มาจากที่ผมเป็นพวกขวานผ่าซาก

ชอบทำอะไรไม่ไว้หน้า แถมยังรักสันโดษ ไม่ชอบมีเพื่อน เป็นฝูงเหมือนหมา ชอบฉายเดี่ยว ถ้าไม่ติดว่า...

“เฮ้ย ไอ้พิศ!”

มีไอ้เวรนี่เป็นเพื่อน

“หาดังนานทำไมไม่ตอบไลน์วะ”

หับ!

“กูนึกว่ามึงโดดไปมาแล้วนะเนี่ย” เจ้าของร่างสูงยื้มขณะตรงดิ่งเข้ามาถอดคอผมที่พันลมหายใจเหนื่อยหน้ายโส มันทั้งตัวลงนั่งข้างๆ ถือวิสาสะเหยียบหูฟังผมออก แกล้งเป่าหูให้ผมหันไปมองค้อน “สนใจกูดีเพื่อน”

“สันติน”

“ฮ่าๆ” มันหัวเราะ ดูจะชอบที่โดนด่า “ค่อยยังชั่ว กูนึกว่า

มึงไม่พกปากมา ได้ยินเสียงมึงค่อยรู้สึกดีขึ้นหน่อย”

“มึงอยากโดนตำเหวอ ถึงพูดกวนตีนกูแบบนี้ละ”

“กูยอมให้มึงตำดีกว่าปล่อยให้มึงนั่งน้ำลายบูดนะ ไอ้พิค”

“ใครจะไปพูดมากเหมือนมึงละ **ไอ้คิน**”

“หึ”

“คนอะไรปากไม่มีหูพูดมากจิบหาย”

“ขอบคุณที่ชม” มันยกคิ้วกวนประสาทพาให้ผมขมุกขมูย
ใส่เป็นการด่า “แล้วไหนมึงบอกจะรอกูกินข้าวไง นี่มึงแดกจน
แมลงวันอ้อมแล้วเนี่ย”

มันอยู่ปากแล้วพยกเปิดมาทางจานข้าวผม

“เรื่องของกู ไม่เสือกดิ” ผมขมวดคิ้วใส่ “และกูบอกตอนไหน
ว่าจะรอมึงกินข้าว ถ้ารอมึงนะชาตินี้จะได้กินหรือเปล่า มึงมัน
คนของประชาชน กว่าจะมากูแทบรากงอกแล้วด้วยซ้ำ”

“กูแคไปคุยกาน ไม่ได้ไปไหนไกลสักหน่อย”

“คุยกานกับน้องปีหนึ่งในห้องน้ำห้องสุดท้ายอะนะ?”

“ไอ้...!”

“คุยกันด้วยไอนั้น กูว่าไม่เรียกว่างาน แต่เรียกว่าเอานะ
ไอ้คิน”

“ไอ้เหี้ย รู้ตีนักนะมึง” มันปลักหัวผมที่แขวมันแบบนั้น
เป็นการรกลบเกลื่อนเวลามันเงินอายุ ไม่ก็ตอนที่มันทำตัวไม่ถูก
ผิดกับผมที่กลอกตาใส่ สายหน้าให้เช่นคนเหนื่อยหน่ายกับเพื่อน
รัก ผมกับไอ้คินเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง ตอนนีปีสามแล้วและ
ยังคงสนิทกัน

ไม่รู้จะเรียกว่าสนิทได้ไหม ผมไม่ได้มีเพื่อนเยอะแบบมัน
อันที่จริงผมมีแค่มันเลยดีต่างเอาว่าเราสนิทกัน ทั้งที่ความจริง
เราอาจจะเป็นแค่เพื่อนร่วมคณะกัน

จะเป็นยังงี้ก็ช่าง ผมไม่ได้สนใจอยู่แล้ว

“กูแค่ลองคุยกับเขา ไม่ได้จริงจังอะไร”

“เรื่องของมึงสิ มาบอกกูทำไม”

“กลัวมึงหึงไง”

“...”

“มึงรักกูจะตาย ทำไมกูจะไม่รู้ หือออ” มันแก้งลางเสียง
ยาวๆ กวนประสาทผม พาให้ผมกลกอกตาใส่มันอีกรอบ ผมละ
เบื่อหน้ามันชะมัดที่ชอบหาเรื่องให้ผมด่าตลอด ไม่รู้ว่าถ้าไม่โดน
สักรอบมันจะขาดใจตายไหม พอเห็นผมเงิบ มันก็แก้งเอานิ้ว
มาจิ้มๆ แก้มเหมือนแหย่ให้ผมไว้วาย

ผมเลยยื่นคิ้วใส่แล้วตีมือมันเข้าให้

เผียะ!

“เซี่ยยย! เจ็บนะมึง”

“กูไม่กัदनัวขาดก็บุญแค่นั้น”

“ทำไมเตงใจร้าย รักของเรามันเก่าแล้วหรือไง”

“ใครเขารักมึง กูให้พูดใหม่”

“มึงอย่าปฎิเสธหัวใจ”

“...”

“มึงรักกู มึงรู้ตัวดี” มันยิ้มเย้ากวนตีนได้โล่งจนผมเอือมระอา
ยิ่งกว่าอะไร ขนาดตบหัวมันก็แล้ว ตีหน้ามันก็แล้ว มันก็ยังไม่ยอม

หยุด สุดท้ายผมก็ต้องปล่อยให้มันคิดเองเออเองไปแบบนั้น แต่
ผมรู้ว่าไอ้คิดมันไม่ได้คิดจริงจัง มันก็แค่เล่นสนุกไปตามประสา มัน
มีแค่ผมเท่านั้นแหละที่ต้องเก็บจำความลับ ทำเป็นไม่รู้สึกละ
อะไรกับมัน

ทั้งที่ความจริงแล้วผมรักมัน

ใช่ ผมรักมัน

รักมันในแบบที่มันหยอกเล่นนั่นแหละ

ไอ้สันติน

“แล้วตกลงวันนี้มันจะไปนอนบ้านกูไหม” มันถามพร้อมกอด
คอผม เนื่องจากวันนี้เราสอบเป็นวันสุดท้ายเลยตกลงว่าจะไป
นอนบ้านมัน เพื่อเตรียมตัวไปเที่ยวหัวหินมะรืนนี้ แนนอนว่าพวก
เราไม่ได้ไปกันสองคนหรอก ไอ้คิดมันจะให้พ่อมันไปส่งเราที่หัวหิน
เพราะเขาจะผ่านทางนั้นไปคุยงานพอดี

ผมไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับครอบครัวมันนัก มันบอกไว้มาก
รับฟังผ่าน ๆ

ไอ้เรื่องที่มันจะไปนอนบ้านมัน มันก็คิดเอาเองนะ ผมยังไม่ได้
ตกปากรับอะไรสักคำ

“ถ้าไปกูจะได้ให้พ่อมารับ วันนี้พ่อถูกลับพอดี น่าจะผ่านมา
แถว ม. เรา”

“มึงก็มีรถไมใช่หรือไง ทำไมไม่ขับไปเองวะ”

“ก็กูอยากใช้เวลากับพอบ้าง”

“...”

“และอยากแนะนำมึงให้พ่อรู้จัก เขาจะได้รู้ว่ากูมีเพื่อน

รักที่สนิทเหมือนกันไง

“ถามกูยังว่าสนิทกับมึงหรือเปล่า”

“ไอ้เวร” มันปลักหัวผม ทำเป็นหงุดหงิดก่อนจะยิ้มว่า
“นอกจากกู มึงจะมีใครอีก”

“กูอยู่คนเดียวก็ได้นะ เอาจริง”

“มึงทิ้งกูไม่ลงหรือ ไอ้พิก”

“...”

“มึงรักกู มึงรู้ดี”

คำสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ทำผมแพ้วายมานักต่อนัก

ปากบอกไม่ชอบ แต่ผมก็ไม่เคยปฏิเสธมันเลยสักครั้ง นั่น
ทำให้มันคิดว่าจะทำอะไรหรือพาผมไปไหนก็ได้ตามใจมัน คิดว่า
เราเป็นเพื่อนรักที่สนิทกัน ทั้งที่ความจริงผมอยากตะโกนใส่หน้า
มัน

ใครเขาอยากเป็นเพื่อนมึง ไอ้เหี้ย

เสียดายที่ทำได้แค่เก็บคำนั้นไว้ในใจ ไม่กล้าพูดออกไปสักที
เอาจริงผมเคยอยากบอกมันนะว่าตัวเองรู้สึกยังงี้กับมัน มันจะได้
เข้าใจสักทีว่าที่ผมอยู่กับมันทุกวันนี้เพราะอะไรกันแน่ แต่พอเห็น
หน้ามัน ได้ยินเสียง ถูกมันหยอกเล่น ผมก็ต้องเก็บทุกคำพูดซ่อน
ไว้ลึกสุดในหัวใจตัวเอง

ผมกลัวว่าถ้าพูด ผมจะเสียมันไป

ผมไม่อยากจะให้คำว่าเพื่อนของเราหายไป

เพราะชีวิตที่เฮงซวยของผมมันมีมันเป็นที่พักคนเดียว

โคตรเหี้ยเลย ชีวิตไอ้พิกเนี่ย

หลังจากตอนนั้นผมก็ไม่ได้ตอบอะไรมันอีก มันอยากให้
พ่อมันมารับก็ปล่อยมัน อยากให้ผมไปนอนค้างที่ปล่อยมัน มัน
อยากให้ผมทำอะไรก็ปล่อยมัน ผมชี้แจงเถียงกับมัน รู้ดีว่าไม่มี
วันชนะมันหรอก และผมก็ไม่ได้อยากเอาชนะมันตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

เราสองคนไปเรียนคาบปายด้วยกัน พอเสร็จมันก็ให้ผมไป
เก็บกระเป๋าคู่เสื้อสำหรับไปเที่ยววันหยุดนี้ จากนั้นพวกเราก็
มานั่งรอพ่อมันที่หน้าหอ ผมไม่รู้เรื่องพ่อมันหรอก มันเคยเอารูป
ให้ดูอยู่นะ เสียหายที่ผมไม่สนใจจะรับเข้าไปในสมอง

รู้แค่ว่าพ่อแม่มันไม่ค่อยลงรอย เหมือนจะแยกกันอยู่ด้วย
มั้ง

ปึน ๆ!

“นั่นไง พ่อกลับมาแล้ว” ผมเงยหน้าจากมือถือ มองตามมือ
ไอ้คนซีไปที่รถพ่อมัน เป็นรถหรูราคาหลักสิบล้านที่ไม่ค่อยเห็นใคร
ขับเข้ามาในมหา’ลัยเราเท่าไร “พ่อเอารถเล็กมาวะ จะชนกระเป๋า
พอไหม”

“มีแค่นี้ก็ไป มึงจะให้สิบล้อมาชนหรือไง”

“ก็เพื่อพ่อเอาเสื้อผ้ามานะด้วยไง”

“กูนั่งแท็กซี่ไปเองก็ได้”

“คุณคิน!”

“ครับ!” ยังไม่ทันตอบผม จู่ๆ พ่อมันก็เรียกเสียงดังตอนลง
มาจากรถเหมือนต้องการให้มันไปหา ส่งผลให้อีกฝ่ายรีบวิ่งตรงไป
แต่ไม่วายกลับมาลากแขนผมไปด้วย รวากับกลัวผมจะหนีไปไหน
ผมที่เป็นมนุษย์ไม่ชอบวิ่งเลยมีสภาพไม่ต่างจากถูกลากให้ตามไป

มันพาผมมายืนตรงหน้าพ่อมันที่ใส่สูทผูกไท

นักธุรกิจสินะ

ตอนแรกผมก็นึกว่ามันจะกระโดดกอดเขา ทว่าอีกฝ่ายกลับ
ชะงัก

“อ้าว ลุงชิต พ่อละครับ”

“หือ?” ผมถึงกับเลิกคิ้วไล่ หันไปมองมันที่พยายามชะเง้อ
หาคนที่รออยู่ ทำเอาผมต้องปะติดปะต่อใหม่ว่าตกลงคนตรงหน้า
นี้ไม่ใช่พ่อมันที่บอกจะมารับหรือ

“คุณท่านกลับไปรอที่บ้านแล้วครับคุณคิน เลยส่งผมมารับ
แทน”

“อ้าว” ใจคินขมวดคิ้ว ดูแปลกใจที่เรื่องพลิกผัน “ไหนพ่อ
บอกจะมารับผมเองไง โทร. คุณกันแล้วไม่เห็นบอกเลยว่าจะให้
ลุงชิตมารับ”

“คุณท่านมีธุระสำคัญต้องทำนะครับ”

“...”

“ขึ้นรถเถอะครับ คุณท่านรออยู่” คนขับรถเปิดประตูให้ ผม
เลยลากสายตาไปมองไอ้คินที่เงยไปชั่วคราว มันดูผิดหวังยังไงไม่รู้
ที่พ่อมันไม่มา ผมจึงแกล้งเอาศอกไปกระทุ้งแขนมัน เรียกสติให้
กลับมาองหน้า ก่อนที่มันจะยิ้มให้

“ไปมึง ขึ้นรถกัน ลุงชิตขับรถดีมาก เดี่ยวมึงเคลิ้มเลย”

“ฮือ” ผมพยักหน้า ปล่อยให้คนขับรถของมันยกกระเป๋า
ไปได้ทำยรถ จากนั้นเราสองคนก็ขึ้นนั่งเบาะหลัง ไอ้คินชวนผมคุย
ตามประสา มัน ส่วนใหญ่ก็เล่าเรื่องที่บ้านว่าอยู่กันยังไง ผมก็ฟัง

บ้างไม่ฟังบ้าง ส่วนมากจะนั่งเหม่อคิดอะไรไปเรื่อย ๆ มากกว่า
ที่แน่ ๆ ที่ผมรับรู้ได้คือมันดูรักพ่อมันมาก ตั้งแต่ขึ้นรถมามัน
ยังอวยพ่อมันไม่หยุดเลย

“ถึงบ้านกูแล้ว” ไอ้คินพูดขึ้นตอนลุงชิตเลียวรรถเข้ามาใน
คฤหาสน์ขนาดใหญ่ พอจะรู้มาบ้างว่าบ้านมันรวย แต่ก็ไม่ได้คิด
ว่าจะรวยขนาดนี้ จนชักสงสัยแล้วว่าพ่อมันค้ายาหรือเปล่า ถึงมี
เงินปลูกบ้านหลังใหญ่ขนาดนี้ “เป็นไง อึ้งเลยดิ”

“อือ”

“บ้านกูใหญ่เหมือนบ้านพระเอกซีรีส์ที่มึงดูใหม่”

“เทียบกันไม่ได้”

“แน่นอน บ้านกู...”

“ในซีรีส์ดูดีกว่าเยอะ”

“ไอ้พิด!” ผมยิ้มขำที่หักหน้าเพื่อนรักจนมันไว้วางใจได้ ไอ้
คินย่นคิ้วใส่ผม สาธยายให้ฟังว่าบ้านมันหรูหราหมาเห่าขนาดไหน
ที่ว่าหมาเห่าหมายถึงหมาจริง ๆ บ้านเลี้ยงหมาประมาณสามสี่ตัว
ได้ เป็นหมาพันธุ์ดีหมด คงเลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน

“ไอ้ หมากูตัวอย่างควายเลยว่ะ ลุงชิตเลี้ยงมันด้วยคนงาน
หรือว่าอาหารเนี่ย”

“ฮ่า ๆ” ลุงชิตหัวเราะ ถึงจะดูขมไปหน่อย เขาก็ดูเจตนา
“หมาของคุณคินต้องเลี้ยงอย่างดีสิครับ คุณคินรักพวกมันจะตาย”

“ขอบคุณนะครับที่ดูแลมันให้ ผมโคตรคิดถึง...”

“ไอ้คิน นั่นใคร”

“หือ?”

“คนที่ยืนอยู่ตรงทางเข้า”

ทว่าในตอนที่มีนขาบซึ่งพระคุณของคนขับรถอยู่นั้น ผมก็เหลือบไปเห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงประตูบ้านมัน เขามีดวงตาสีดำที่ดูอันตรายเป็นอย่างมาก ใส่ชุดสูทที่ดีกว่าลุงชิตเป็นร้อยเท่า ผมถูกเซตอย่างดี ใบหน้าก็หล่อเหลา เหมือนพระเจ้ารักเขาอย่างยิ่งงั้น

เขายืนสูบบุหรี่ มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋า จับจ้องมาที่พวกเรา

“ในที่สุดก็ได้เจอกัน”

“ใครวะ”

“พ่อกูไง”

“หา?”

“นี่แหละพ่อกู” มันหันมายิ้มให้ผมก่อนจะกระโดดลงจากรถตรงไปหาพ่อมันที่รออยู่ ปลอ่ยให้ผมนั่งอิงกับความดีของผู้ชายที่ผมคาดว่าน่าจะอายุสี่สิบกลาง ๆ แต่หน้าตากลับดูรุ่มราวคราวเดียวกับพวกผม ถ้าบอกว่าเป็นพี่ชายไอ้คินผมก็เชื่อนะ ดูอายุไม่ต่างกันเท่าไร

ไอ้คินคุยอะไรกับพ่อมันไม่รู้ เจ้าตัวถึงได้มองเข้ามาผ่านประตูรถที่เปิดทิ้งไว้

เราเลยได้สบตากันและทำให้ผมพึมพำเบา ๆ กับตัวเองด้วยความสนใจ

“พ่อมึงเหรอไอ้คิน ใหญ่ดีนี่ ดูท่าจะดุษะด้วย :)”

“ลงมาดิไอ้พิศ นั่งทำป๊ออะไรอยู่ จะให้กูอุ้มลงมาเหรอ!” ไอ้คินตะโกนเรียกลสตีพร้อมก๊วกมือให้ผมลงไปหา มันย่นคิ้วเล็กน้อย

ที่ผมไม่ยอมลงมา แต่พอผมก้าวขา มันก็ยั้วร่าทั้งที่เมื่อกี้ทำท่าจะลากผมไปหาด้วยซ้ำ ผมลงจากรถเดินตรงไปหยุดยืนตรงหน้าพ่อมัน

เราสองคนสบตากัน และเป็นผมที่เบนสายตาไปมองไอ้คิน “นี่พี่ครับพ่อ เพื่อนผมเอง ที่เล่าให้ฟังบ่อยๆ” มันบอกพ่อมัน ดูตื่นเต้นที่ได้แนะนำผม “ไอ้พี่ค นี่พ่อกู ชื่อ*ไตรกัลป์* ยกมือไหว้พ่อกูดี”

“อ้อ” ผมพยักหน้าพลงโค้งหัวเล็กน้อยให้พ่อมันโดยไม่มีการยกมือไหว้ตามที่มันบอก จะว่าผมถือตัวหรือไม่มีมารยาทก็ได้ แต่ผมไม่ค่อยชอบยกมือไหว้ใครเท่าไร เล่นเอาเพื่อนรักถลึงตาใส่ ส่งสายตามาจิกกัดจนสุดท้ายผมก็ต้องยกมือไหว้ไป

“สวัสดี” พ่อมันเป็นฝ่ายทักโดยไม่ลืมนยกมือรับไหว้ผม “ในที่สุดก็ได้เจอกันสักทีนะ คินเล่าเรื่องราวให้ฟังบ่อยๆ”

“เหวอครับ”

“อ้อ เห็นบอกว่าเป็นคนเจียบๆ ไม่ค่อยพูดเท่าไร” ตอนแรกก็นึกว่าคินพูดเกินไป แต่พอเจอแล้ว เธอดูโลกส่วนตัวสูงกว่าที่คิดนะ” ผมไหวไหล่ ไม่รู้จะตอบอะไรกับคนที่ตัดสินผมไปแล้ว “แล้วก็มือไม้แข็งไปหน่อย”

“ผมแค่ไม่ชอบยกมือไหว้ใคร”

“ไอ้พี่ค”

“ขอโทษด้วยถ้าทำให้ไม่พอใจครับ”

ไอ้คินถึงกับกุมขมับ มันส่ายหน้าไปมาใส่ผมที่ทำตัวไม่รู้กาลเทศะใส่พ่อมัน ทว่าผมก็รับรู้ได้ถึงความรู้สึกบางอย่างที่ส่งผ่าน

สายตาของคนตรงหน้านะ ไม่รู้ว่ามันเป็นไปในทางที่ไม่ดีหรือเปล่า
รู้แค่ว่าพอผมตอบ เขากลับกระตุกยิ้มเบา ๆ

สายตาที่เขามองผมมันนิ่งจนน่าขนลุก แต่กลับเต็มไปด้วยความ
อันตรายอย่างบอกไม่ถูก

“แม่ของลูกรออยู่ข้างใน เข้าไปสิ เขาคงดีใจที่ได้เจอลูก”

“แล้วพ่อไม่เข้าไปพร้อมกันหรือครับ”

“พ่อว่าจะไปสับบุหรี่ยัดปาก”

“...”

“เข้าไปก่อนเถอะ แล้วค่อยคุยกัน”

“อ่า...ก็ได้ครับ ไปกันไอ้พิศ”

“อือ” ผมพยักหน้า แปลกใจที่สัมผัสได้ถึงระยะห่างที่พ่อลูก
มีต่อกัน หรือถ้าพูดให้ถูก ผมสัมผัสได้ว่ามันมาจากฝั่งพ่อไอ้คิน
เท่านั้น ส่วนไอ้คินมันก็รักและสนิทกับพ่อมันโดยไม่คิดมากอะไร
เขาหยิบบุหรี่ยัดมาสูบขณะที่ไอ้คินดึงแขนผมให้ตามเข้าไปในบ้าน

แขนของเราเฉียดกันเล็กน้อย ทว่าหลังมือกลับโดนกัน

เป็นการสัมผัสเพียงเสี้ยววินาทีทำให้อีกฝ่ายยิ้มให้กัน

“แล้วเจอกัน พิศ”

สายตานั้นอย่างกับเสียดะครูปะเยื่อเลย

ผมเดินตามไอ้คินเข้ามาในบ้านก่อนจะเจอกับแม่ มันที่ยืน
ยืนดื่มไวน์รออยู่ สองแม่ลูกดูคิดถึงกันมาก พวกเขาโอบกอดกัน
ไม่มีหยุด ผมจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่โดนกอดแบบนั้นมันเป็น
ยังไง ไม่รู้ว่ามันจะอบอุ่นหรือว่าร้อนดั่งไฟ แต่เท่าที่จำได้...

มันเหมือนตกรกทั้งเป็น

กึก!

ข้อสนล้อมของผมกระทบกันดังพอที่จะไต่ยืนกันทั่วโต๊ะอาหารเย็น หลังจากที่ได้กินแนะนำผมให้แม่มันรู้จัก มันก็พาผมไปเก็บกระเป๋าทิ้งและพาลงมากินข้าว ผมนึกว่าบรรยายกาศระหว่างพ่อแม่ลูกจะน่าอิจฉา ทว่ากลับอึดอัดยิ่งกว่าติดอยู่ในช่องแคบ

พอมันไม่คุยอะไรกับแม่มันเลย ถ้ามองผิวเผินก็คงคิดว่าไม่ได้เป็นคู่แต่งงานกัน หน้าซำถ้าสังเกตดี ๆ จะเห็นว่าพอมันไม่สวมแหวนแต่งงานด้วยซ้ำ เดาว่าพวกเขาคงมีปัญหา

ไม่นั้นบรรยายกาศมันไม่แยขนาดนี้หรอก

“แล้วพิกบ้านอยู่ไหนลูก” พลันแม่มันก็พูดขึ้นเพื่อทำลายความเงียบ “เห็นคินบอกว่าพิกนอนหอพัก แล้วช่วงวันหยุดไม่กลับบ้านหรือ”

“ผมอยู่คนเดียววันละครึ่ง พ่อแม่ไม่ค่อยลงรอยกัน”

“อ้าว”

“จริง ๆ พวกเขาหย่ากัน ผมอยู่กับยายที่ต่างจังหวัดแล้วย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ตอนได้ที่เรียน” ผมตอบตามความจริง ไม่มีอะไรที่ต้องปิดบัง พ่อแม่ผมแยกทางกันตั้งแต่เด็ก และพวกเขาก็ไปมีครอบครัวใหม่กันหมดแล้ว ทั้งให้ผมอยู่กับยายคนเดียวซึ่งตอนนี้ท่านก็ขึ้นสวรรค์ไปแล้ว “แต่ตอนนี้ยายผมเสียไปแล้ว ผมก็เลยอยู่แต่ที่หอพัก”

“แม่เสียใจด้วยนะลูก คงเหงามากสินะ”

“ไม่ค่อยครับ อยู่คนเดียวก็ดีเหมือนกัน”

“...”

“ผมไม่ค่อยชอบปั่นหน้าเวลาต้องอยู่กับคนอื่น” ผมไหวไหล่ มองภาพสะท้อนของตัวเองผ่านชั้นล้อมที่ใช้ตากข้าวอยู่ แนนอน ว่าคำพูดผมยิ่งเพิ่มความมึนหม่นมากยิ่งขึ้น แม่ของคินเงียบไป ผมไม่ได้สนใจว่าเขาจะพูดอะไรต่อ อันที่จริงผมไม่ได้อยากมาเจอหน้า พ่อแม่ไ้คินอยู่แล้ว

ผมเข้ากับใครไม่เก่งและไม่คิดจะปรับตัวให้ใครมาชอบหรือเอ็นดูด้วย

“แต่ลูกก็คอยดูแลคินตลอดเลยไม่ใช่หรือไง” แม่มันทักขึ้นอีก “คินเล่าให้พ่อกับแม่ฟังตลอดเลยนะว่าพิศดูแลเขาดีมาก คอยสอนการบ้าน คอยช่วยงาน”

“มันเป็นผู้ฟังที่ดีด้วยครับ ถ้าไม่มีมัน ป่านนี้ผมน้ำลายฟูมปากไปแล้ว” ไ้คินกับแม่มันหัวเราะขบขัน ดูสนุกสนานขณะที่ผมกลอกตาใส่ “และเห็นอย่างนี้มันก็ไปไหนไปกัน ไม่ค่อยปฏิเสธผมเลยนะ”

“เพราะลูกบังคับเขาหรือเปล่า เขาเลยไม่รู้จะปฏิเสธยังไงนะ”

“โธ่ พ่อครับ ไ้พิศใจดีจะตาย มันไม่เคยคิดว่าผมบังคับ”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ดีนะ เพราะความสัมพันธ์ที่ดีมันไม่ควรเกิดขึ้นจากการบังคับกัน”

“พ่อครับ...”

“ไม่จั้นมันจะไม่ยืนยาวและพังทลายในที่สุด”

จบค่านันบรยากาศก็กลับมาอิมครีมอีกครั้ง ผมเห็นพ่อแม่
มันมองหน้ากันคล้ายปรามให้อีกฝ่ายหยุดพูด ทว่าคุณได้รถกลับ
ไหวไหล่ ตักข้าวเข้าปากด้วยท่าที่แบบผู้ดี ไม่สนใจสายตาของ
แม่ไฉ่คนที่ร้องขอบางสิ่ง

“กินข้าวต่อเถอะ พรุ่งนี้เราต้องรีบออกเดินทางแต่เช้า”

“คราวนี้พ่อจะไม่เบี้ยวผมใช่ไหม วันนี้พ่อก็เบี้ยวผมมารอบ
หนึ่งแล้วนะ”

“ต้องโทษแม่ของลูกที่เรียกพ่อกลับมา”

“คุณคะ”

“ทั้งๆ ที่เขารู้ดีว่าพ่อไม่เคยอยากกลับมาสักนาทีเดียว”

พิศไหมพ่อ 2

กลางค้ำกลางก้น

ทุกคนถึงกับเจี๊ยบ มีแค่แม่ของไอ้คินที่กำลังมือและถอนหายใจยาว ดูเหมือนความสัมพันธ์ของพวกเขาจะแย่กว่าที่คิดไว้ถึงได้กล้าหักหน้ากลางโต๊ะอาหารแบบนี้ จังหวะนี้ไอ้คินดูอยากจะพูดอะไรสักอย่าง ทว่ามันก็เลือกที่จะเจี๊ยบไป ผมเลยแกล้งเอาเท้าไปเหยียบเท้ามันให้หันมาสบตา ก่อนที่มันจะยิ้มให้เป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร มันโอเค

โอเคก็เหี้ยแล้ว

“แล้วลูกจะกลับเมื่อไหร่” พลันพ่อมันก็ทำลายความเจี๊ยบอีกครั้งเหมือนไม่สนใจสิ่งที่พูดไปก่อนหน้านี้ “เพื่อพ่อจะได้รับกลับ”

“ผมกับไอ้พิศคิดว่าจะเที่ยวกันสักสองสามวันครบแล้วก็กลับกัน”

“น้อยไปหรือเปล่า ลูกเพิ่งสอบเสร็จ จะอยู่เที่ยวนานกว่านั้นก็ได้อ”

“ผมชวนไอ้ฟิคแล้ว แต่ไอ้ฟิคมันไม่ค่อยชอบที่ที่คนเยอะเท่าไหน” มันฟ้องพ่อมันให้ผมกลอกตาใส่ “ขนาดผมบอกจะออกเงินให้ มันก็ไม่เอา”

“ไม่อยากพักผ่อนเหรอ ฟิค”

“ครับ?”

“แค่สองสามวันเขาไม่เรียกว่าพักหรอกนะ” คุณไตรถามผม กระตุกยิ้มบาง ๆ คล้ายกับมีเลศนัยให้ค้นหากัน ติดแค่ที่ผมไม่สนใจ ไหวไหลให้เขาและสบตาเช่นคนไม่เกรงกลัว “ฉันยินดีจะออกค่าใช้จ่ายให้ เธอกับคินจะได้พักกันนาน ๆ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินเท่าไหน”

“...”

“ผมแค่ไม่ค่อยชอบเที่ยวไหน ที่ไปก็เพราะไอ้คินบังคับ”

“ไอ้ไวร” เพื่อนรักผลึกหัวผมเป็นการลงโทษที่บอกพ่อแม่มันไปแบบนั้น “มันอยากเที่ยวแต่มันเกรงใจต่างหากครับ มันเป็นคนแบบนี้ประจำ”

“คิดเองเออเองทั้งนั้น”

“เขาเรียกว่ารู้ใจต่างหาก”

“หรือเรียกว่าเสือกก็ได้ ง่าย ๆ เข้าใจตรงกัน”

“ปากแข็งจังวะ”

“ไม่เคยลองจูบอย่ามาทำเป็นรู้ดี” ผมยกคิ้วกว่นประสาทเลย โดนมันผลึกหัวอีกรอบจนสมองแทบไหลออกด้านข้าง ใจจริงผมก็อยากพักนาน ๆ แหละ แต่ผมเป็นพวกติดห้องมากกว่า อีกอย่าง หัวหินคนก็เยอะ เปลอ ๆ ไอ้คินมันชวนคนอื่นมาแจมอีก ผมขี้เกียจ

ไปเฝ้ามันตอนเจอกับคนอื่นแล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมผมต้องไปเฝ้ามันตอนเจอกับคนอื่นด้วย รู้แค่ว่ามันบอกให้รอกัน

รอมีงสนุกกับคนที่มึงพอใจขณะที่มึงก็อยากได้ความรักจากมีงอะนะ

มีงหรือกูที่เหี้ยวะ ไอ้คิน

“เดี่ยวโดน” มันยิ้มร้าย “ว่าแต่พ่อแม่อยากไปเที่ยวกับพวกผมไหมครับ เราก็ไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันตั้งนานแล้ว”

“ขอโทษด้วยนะคิน แต่แม่ไม่ว่างเลยช่วงนี้” แม่มันรีบตอบกลับ “งานที่บริษัทแม่ยุ่งมาก ไหนจะต้องไปดูแลคุณยายอีก วัครรวหน้าแล้วกันนะคิน”

“เสียดายจัง อุตส่าห์ได้อยู่พร้อมหน้ากันแท้ๆ”

“มันกะทันหันไปนะลูก” ไอ้คินทำหน้าเศร้า แม่มันเลยเอื้อมมือมาลูบหัวมันเบาๆ ก่อนจะหันไปหาพ่อมันที่เข็ดปากอยู่ ดูเหมือนคุณไตรจะอึดแล้วทั้งที่เพิ่งกินไปได้นิดเดียว “และพ่อเขาก็ต้องทำงานหนักเหมือนกัน ไซ้ใหม่คะคุณ”

“ไม่รู้สิ ไม่แน่ว่าผมอาจไปเที่ยวกับลูก”

“อะไรนะ”

“ผมก็ยังพอมีวันว่างอยู่ ถ้าเกิดพวกเขาเที่ยวกันเกินสองสามวัน” คำพูดนั้นจุดประกายให้ไอ้คินยิ้มกว้าง มันเหมือนกับหมาที่หางส่ายไปมาเวลาเจ้านายหาอาหารมาให้ กลับกัน ผมรู้สึกถึงความประชดประชันของคุณไตรที่มีต่อภรรยา โดยไม่สนใจว่าเธอจะรู้สึกยังไง “พ่อถึงได้ถามว่าลูกจะเที่ยวกันนานกว่านั้นไหม พ่อ

จะได้ขอร่วมทริปด้วย”

“ได้สิครับพ่อ นั่นมันยอดเยี่ยม!” ไอ้คินตอบกลับ มันดูดีใจมากจนไม่คิดจะเก็บอาการเลยสักนิด “ผมกับไอ้พีคจะเที่ยวกันสักอาทิตย์หนึ่งก็ได้ พ่อจะได้มาเที่ยวกับพวกเราไง”

“ถามพีคด้วยสิว่าเขาโอเคไหม”

“มันโอเคอยู่แล้ว ไซ้ไหมมึง” มันหันมาถามด้วยแววตาเปล่งประกาย แล้วมีเหวว่าผมจะกล้าปฏิเสธหน้าใจๆ ของมันที่ผมหลงรักได้

ถ้าหากการตามใจมันทำให้มันพอใจ ผมก็ยอมได้ทุกอย่าง นั่นแหละ

“อ้อ”

“เห็นไหมครับ ไอ้พีคอะมันใจดีอยู่แล้ว”

ผมส่ายหน้าเหนื่อยหน่ายกับเพื่อนรักพลางคิดว่า ผมจะปฏิเสธมันได้อย่างไร ในเมื่อคนที่ขอไปด้วยคือพ่อมัน ถ้าผมบอกว่าผมไม่ให้เขาไป มันจะน่าเกลียดขนาดไหนกัน แถมยังดูแย่มาก เพราะยังงั้นเขาก็คือพ่อเพื่อนผม

แถมยังออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้อีก ถึงผมจะไร้มารยาท แต่ผมก็รู้คุณคน

“จึ้นไวนัดกันนะ”

“ได้เลยครับพ่อ ผมตื่นเต้นจัง”

“หิ”

“นานแล้วที่เราไม่ได้เที่ยวด้วยกัน ทริปนี้มันต้องเจ๋งมากเลย” นอกจากพ่อลูกที่ดูมีความสุข ผมก็สังเกตเห็นความเศร้าจาก

แม่ฉันที่ไม่มีส่วนร่วมในทริปครั้งนี้ แต่เธอเลือกที่จะไม่พูด ทำเป็นอมยิ้มเพื่อให้ลูกชายเพียงคนเดียวมีความสุข นั่นคงเป็นการเสียสละที่ผมไม่มีทางเข้าใจได้

ผมฟังไอ้คินพล่ามยาวถึงรายละเอียดทริปว่าเราจะไปที่ไหน ไปทำอะไร ส่วนใหญ่ก็เล่นน้ำทะเล ไปดื่มกันบ้าง แล้วก็กลับมานอนตามสไตล์

ผมรู้สึกว่าการไปเที่ยวไม่ต่างจากการหาที่นอนใหม่
ซึ่งถ้าถามว่าดีไหม...

ถ้าได้นอนกับมัน อะไรก็ดีหมดนั่นแหละ

“อยากไปแล้ววะ ทริปนี้แหม่งต้องเด็ดมากแน่เลย”

ก็ตามนั่นแหละ**เพื่อน**

มือคำผ่านไปด้วยดีเท่าที่จะเป็นไปได้ ไอ้คินมันไปอ้อน
แม่ฉันคล้ายปลอบใจที่แม่ฉันไม่ได้ไปด้วย ส่วนพ่อมันก็ขอตัวไปทำงานต่อ ต่างจากผมที่มาเดินเล่นข้างนอก ปากคาบนูหรืไว้ สูดอากาศโคตรดีเข้าไปพร้อมกับคิดว่า เมื่อไหร่ตัวเองจะตายจากสารพิษที่แพร่กระจายอยู่ข้างใน

ผมไม่ค่อยสนใจว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ได้นานแค่ไหน ผมเลือกที่จะทำตามของตัวเองพอใจ

ชีวิตผมไม่มีอะไรให้เสียอยู่แล้ว

“ฟู” ผมพนคว้นสีขาออกจากปาก มองดูมันลอยล่องไปกับท้องฟ้ายามค่ำคืน อยู่ในกรุงเทพฯ ก็มองเห็นดาวยากหน่อย รอบด้านเปิดไฟสว่างเต็มไปหมดเหมือนกลัวว่าความมืดจะเข้ามาหา

ผมยืนเหม่อคิดอะไรไปเรื่อยจนไม่ทันสังเกตเลยว่ามีคนเดินเข้ามา
รู้ตัวก็ตอนที่เขาจับบุหรี่ยูบอยู่ข้าง ๆ
และถามคำถามที่ทำให้ผมหันไปหาเขา

**“ออกมาเดินคนเดียวดีกว่า แบบนี้ ตั้งใจจะอ่อยยูงหรือ
ว่าอ่อยใครเธอ พิค”**

“ออกมาสูบบุหรี่นี้เขาเรียกว่าอ่อยเธอครับ” ผมสวนกลับ
ไปทันทีที่รู้ว่าใครเอ่ยทัก พาให้อีกฝ่ายยกยิ้มบาง ๆ ให้คล้ายขบขัน
ที่ถูกผมยกย่อนใส่ ควีนส์ชาวจากปากเขาลอยคลั่งปนไปกับควีน
บุหรี่ยี่ผมเพิ่งปล่อยออกไป ทำให้รอบตัวเราเหมือนอยู่ท่ามกลาง
ภวังค์อะไรสักอย่าง

มันดูเหมือนจะโรแมนติกสำหรับใครหรือเปล่านะ เว้นผม
คนนี้จะ

“ทำไมออกมาคนเดียวล่ะ ไม่ชวนคินมาด้วย”

“ไม่ใช่หมานี้ครับที่ต้องให้เจ้าของมาคอยเฝ้า” ผมยกไหล่
“หรือคุณกลัวว่าผมจะทำเลอะเทอะ ไม่ต้องห่วง ผมเก็บไปทิ้งอยู่
แล้ว ไม่ทิ้งให้สนามหมู่บ้านคุณไหม”

“ฉันไม่ได้กังวลเรื่องนั้นหรอก แค่คิดว่าเธออาจเหงาก็ได้”

“อยู่คนเดียวมันต้องเหงาตลอดเวลาเธอครับ”

“ไม่ใช่หรือไง”

“ฉันคงชอบเที่ยวใช้ใหม่ ถึงได้เหงาเวลาอยู่คนเดียว”

คุณได้รอกลับไปชั่วครู่ก่อนจะหัวเราะออกมาที่ผมพูดแบบ
นั้น ผมว่าตัวเองก็ไม่ได้พูดอะไรน่าขบขันนะ แค่พูดตามความจริง
เพราะเขาดูจะกลัวว่าผมจะเหงาเหลือเกิน ทั้งที่การอยู่คนเดียว

เป็นเรื่องปกติของผม

“คงจั้น ปกติฉันไม่ค่อยได้อยู่คนเดียวเท่าไร”

“...”

“และถ้าเป็นไปได้ ตอนนี้ฉันก็ไม่อยากอยู่คนเดียว” เหมือน
ดักทางผมที่ทำท่าจะเดินหนีไปที่อื่น “อยู่สบุหรีเป็นเพื่อนกันก่อน
สิ เรายังไม่่วงหอรอกไซ้ใหม่”

“ผมแค่คิดว่าคุณอาจอยากได้เวลาส่วนตัว เพื่อจะได้รู้ว่
การอยู่คนเดียวมันสงบยังไง”

“เอาไว้นวันหลังก็ได้”

“หือ?”

“อยู่ต่ออีกสักนิด ฉันมีเรื่องจะคุยกับเธอ” ผมย่นคิ้ว แปลกใจ
ที่เขาพูดแบบนั้น ร่างสูงอัคนิโคตินเข้าปอดก่อนพ่นออกมาแล้วใช้
มือปิด ๆ เหมือนไม่อยากให้มันลอยเข้าหน้าผม “รู้จักกับคินนาน
แล้วหรือ”

“ก็ตั้งแต่ปีหนึ่ง”

“เจอกันได้ยังไง”

“งานรับน้องที่มหา’ลัย”

“เลยสนิทกันมาตั้งแต่ตอนนั้น?”

“มันอยู่หอเดียวกับผม ห้องฝั่งตรงข้ามกัน” ผมตอบตาม
ความจริงพร้อมกับสบุหรีไปด้วย อีกไม่นานมวนที่สูบอยู่ก็จะ
หมด นั่นอาจช่วยให้ผมหลุดพ้นจากการชักไซ้ของคุณพ่อหวง
ลูกชาย “คุณกังวลหรือครับที่ผมคบกับลูกชายคุณ”

“เปล่าเลย ฉันแค่แปลกใจที่พวกเธอสนิทกัน” เขายิ้ม “ปกติ

คืนเขาไม่พาใครมาบ้านง่าย ๆ ขนาดเพื่อนที่โตมาด้วยกันยังพามา
นาน ๆ ครั้ง”

“...”

“และเขาดูใส่ใจเธอเหมือนเธอเป็นคนสำคัญ”

“คิดเอาเองมั้งครับ ผมไม่ได้สำคัญกับมัน”

“นั่นพูดใหม่แล้วกัน”

“หือ?”

“เขาสัญญาสำหรับเธอใช่ไหม” เจ้าตัวหัวเราะเล็กน้อยตอน
เห็นผมขมวดคิ้วใส่ ผมรู้สึกว่าคุณไตร่ตรองอะไรแปลก ๆ เขาดูสนใจผม
ในแง่ที่ผมไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเองเท่าไร ยอมรับว่าผมเองก็
ถูกใจเขาไม่น้อยตั้งแต่ครั้งแรกที่สบตากัน แต่ผมไม่ได้อยากลาก
เขาขึ้นเตียงหรืออะไร

เขาเป็นพ่อเพื่อนผม และผมชอบลูกชายเขา

“หรือถ้าพูดให้ถูกคือเขามีใจ”

“คุณต้องการจะพูดอะไร”

“เธอชอบคืนใช่ไหม”

“!”

“แววดาเธอมันชัดเจน”

ผมนิ่งชะงัก ดวงตาเบิกกว้างก่อนจะกลับมาเป็นปกติ
ยอมรับว่าผมตกใจที่เขาอ่านผมออกขนาดนี้ ทั้งที่ไฉนไม่เคยรู้ตัว
เลยว่าผมชอบมันมาสัปดาห์แล้ว แต่พอคิดไปคิดมา เขาโตกว่าผม
ตั้งมาก จะผ่านเรื่องนี้มาเยอะจนจับได้ผมได้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก

ที่แปลกคือการที่เขาพูดออกมาตรง ๆ ต่างหาก โดยที่ไม่สน

เลยว่าลูกชายเขาจะได้ยินไหม

แต่ตอนนี้ไอ้คินมันอยู่กับแม่ข้างใน คงยากที่จะรับรู้ว่าคุณตอบพ่อมันว่าอะไร

“อ้อ” ผมขานรับสั้น ๆ ไม่ได้ปฏิเสธสักนิด “ผมชอบมันมาสามปีแล้ว”

“หึ ๆ” เขาหัวเราะในลำคอราวกับพอใจในคำตอบของผม พาให้ผมขมวดคิ้วใส่ ไม่เข้าใจว่าเขาจะอยากรู้ไปทำไมเรื่องแบบนี้ หรือว่าเขาเป็นพวกห่วงลูกชายเลยไม่อยากให้คบกับคนนิสัยไม่ดีอย่างผม แต่ผมก็บอกได้เลยว่าคนอย่างไอ้คิน มันไม่เอาผมทำเมียหรอก

ลำพังแค่เป็นเพื่อนก็ล้ากลืนฝืนทนจะแย่แล้ว

“เธอเข้มแข็งดินะที่ทนกันได้จนถึงตอนนี้”

“คุณหมายความว่าไง”

“ฉันรู้จักนิสัยลูกชายของฉันดีว่าเขาเป็นคนยังไง” ร่างสูงเคลื่อนสายตามาสบ สะกดผมไว้ให้มองตัวเองผ่านนัยน์ตาสีหะมิงของเขา “เขาชอบเล่นกับความรู้สึกของคน ไม่จริงใจกับใครทั้งนั้น ใครที่ทำให้พอใจได้ก็ลากขึ้นเตียงมีอะไรกัน ฉันเดาว่าเธอคงรู้จักเขาด้านนั้น”

ผมชะงักเหมือนถูกเขาแทงด้วยมีดฟันเล่มที่มองไม่เห็น

“บางครั้งเขาก็มองข้ามคนข้างกายตัวเอง ไม่สนใจว่าคนอื่นจะรู้สึกยังไงที่เห็นเขาทำแบบนั้น” ผมเงิบ ไม่ได้ได้ตอบเพื่อสังเกตว่าเขาพยายามปั่นอะไรผม “เธอคงเห็นเขามีความสุขกับคนอื่นมาบ่อยแล้วสินะ คงคิดว่าทำไมตัวเองไม่ได้ไปอยู่ตรงนั้น ตรงที่เขา

มอบความรักให้”

“...”

“เธอคงอยากถูกเขากอดเหมือนคนที่เขาพาขึ้นห้องไป
อยากถูกเขาเอาใจแล้วก็ทำเรื่องอย่างว่าทุกวันใช่ไหม”

“คุณต้องการจะพูดอะไร”

“ฉันแค่รู้สึกแย่มากแทนเธอที่ตกหลุมรักคนแบบนี้” เขาทิ้งก้น
บุหรี่ยกลงพื้นหลังปล่อยควันรอบสุดท้ายออกจากปาก พลันใช้เท้า
เหยียบบิให้ดับ จะได้ไม่ส่งกลิ่นหรือแผดเผาส่วนที่เหลืออยู่ต่อ
“เธอควรเจอคนที่ดีกว่านี้ คนที่มอบความรักให้เธอได้ บอกตรงๆ
ฉันเห็นใจเธอนะที่ต้องคอยดูแลเจ้าลูกชายไม่ได้เรื่องของฉัน”

“ทำไมผมรู้สึกเหมือนคุณไม่เห็นเขาเป็นลูกเลย”

“ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะพิก เธอคิดว่าฉันจะใส่ร้ายลูกตัวเอง
เหรอ”

“ก็ทุกสิ่งที่คุณพูดมาเหมือนอยากให้ผมเปลี่ยนใจจาก
ลูกชายคุณ”

“ฉันแค่ชี้แนะในฐานะคนที่มีประสบการณ์มาก่อน”

“ประสบการณ์ที่ไม่ลงรอยกับเมียตัวเองนะเหรอ”

“...”

“เอาเวลาสอนผมไปจัดการตัวเองก่อนไหม ไม่มีใครสอน
คุณหรือไงว่าไม่ควรหักหน้าคนอื่นบนโต๊ะอาหาร” ผมเลิกคิ้วใส่
พลางติดก้นบุหรี่ยีทิ้งไปบนพื้นหญ้า ไม่สนใจว่าประกายไฟมันจะ
ลุกลามเผาบ้านเขาไหม รู้แค่ที่ผมไม่อยากทนให้เกียรติผู้ชายคนนี้
“ยิ่งกับคนที่ป็นภรรยา คุณควรให้เกียรติเขามาก ๆ”

“ถ้าฉันรักเขา ฉันก็คงทำตามที่เขาสั่ง”

“ว่าไงนะ”

“แต่นี้เราสองคนไม่ได้รักกัน”

“...”

“และฉันไม่เคยอยากเรียกเขาว่าภรรยา”

“ความสัมพันธ์ของคุณดูซับซ้อนกว่าที่ผมคิดอีกนะ” ผมเลิกคิ้วไล่ แปลกใจเหมือนกันที่เขาพูดออกมาตรงๆ ไม่อ้อมค้อม แต่ดูจากนิสัยแล้วคุณไตรไม่ใช่คนที่จะสับหลักออกไปมา ดูเป็นคนซื่อตรงกับความรู้สึกตัวเองพอสมควร “แต่นั้นไม่ได้แปลว่าคุณควรหักหน้าเธอต่อหน้าลูกชาย”

“นั่นทำให้เธอไม่พอใจหรือไง เธอคงเป็นห่วงความรู้สึกของคินลินะ”

“แน่นอน” ผมไหวไหล่ “ทำไมผมจะไม่อยากเห็นคนที่ตัวเองชอบมีความสุข”

“ต่อให้เขาจะไม่ได้แค่ความรู้สึกเธอเลยนะเหรอ”

“ก็ไม่ใช่เรื่องของคุณอยู่ดี” ผมบ่นประสาทกลับ ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างให้เขารำคาญ เขาคงไม่ยอมปล่อยให้ผมไปโดยดีแน่ “ผมไม่ได้เดือดร้อนที่มันไม่ชอบผมนี่ เพราะงั้นคุณก็ไม่ต้องมาทำเป็นเหมือนเดือดร้อนแทน ไข่เรื่องของตัวเองซะเมื่อไหร่”

“ฉันแค่เป็นห่วง กลัวว่าเธอจะหลงผิด เธอยังเจอคนอื่นอีกได้”

“หยุดเสือกได้ไหม”

“หือ?”

“ไม่ได้อยากพูดแบบนั้นนะ แต่คุณเริ่มทำให้ผมหงุดหงิดนิด ๆ แล้ว” ผมบอกออกไปตามตรง สบตากับเขาด้วยแววตาพร้อมเอาเรื่อง “ผมไม่รู้หรือทว่าคุณต้องการอะไรกันแน่ ถึงพยายามพูดให้ลูกชายตัวเองดูแย่ในสายตาคนอื่น แต่ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะไม่พูดแบบนั้น”

“แต่เธอไม่ได้มาเป็นฉัน”

“แล้ว...”

“เธอไม่รู้หรือว่าฉันรู้สึกยังไง” ผมย่นคิ้ว ลู่ ๆ คุณไตรก็มองผมด้วยแววตาจริงจัง “ฉันแค่อยากเตือนเธอด้วยความหวังดีทั้งลูกชายฉัน ทั้งผู้หญิงที่เธอเจอมา อย่าให้เขาสวมเขาให้เธอได้”

“คุณหมายความว่าไง”

“ฉันแค่แนะนำในฐานะคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อน” เขายิ้ม ก่อนจะขยับเข้ามาใกล้ผม จนปลายรองเท้าของเราสองคนชิดกัน จากนั้นเขาก็โน้มตัวลงมาให้สายตาเราอยู่ในระดับเดียวกัน ผมมองลึกเข้าไปในดวงตาเขา ค้นหาตัวตนคนที่ปั่นหัวผมอย่างหนัก ไม่ต่างจากเขาที่กำลังค้นหาผมเหมือนกัน

พออยู่ใกล้กัน กลิ่นบุหรีที่เพิงดับไปเลยรวมเป็นหนึ่ง คล้ายดึงดูดพวกเราให้เขยิบเข้าหา

“อย่าอยู่กับคนที่เขาไม่ได้แคร์เธอจริงๆ ไม่งั้นเธอจะเป็นของตายให้เขากลับมาเล่นใหม่” เสียงทุ้มต่ำกระซิบ “ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะไม่เลือกคืน แค่ว่าเขาไม่รักก็มากพอแล้วไหม จะอยู่ดูเขาเอากับคนอื่นทำไม”

“...”

“เธอยังมีโอกาสเจอคนใหม่ๆ ที่มอบความรักให้เธอได้”

“ผมควรฟังคำพูดคุณหรือคุณไตร่” ผมย้อนกลับไป “ที่คุณยังอยู่กับคนที่ไม่รักได้เลย”

“อย่างน้อยฉันก็ไม่ได้ถูกรักหรือรักเขาฝ่ายเดียวแบบเธอนี่”

“แต่ก็ต้องทนอยู่กับคนที่ไม่รักอยู่ดี มันต่างกันตรงไหน” ผมถามตามตรงด้วยความสงสัย “ทั้งที่ไม่รักแต่ก็ไม่แยกกันไป ยังบั่นหน้าเพื่อให้ลูกชายสบายใจ ยอมรับเถอะว่าคุณเองก็ตัดพวกเขาไม่ได้”

“นั่นเพราะฉันยังไม่เจอคนที่ใช่”

“ผมก็ไม่”

“ถ้าเธอเจอ เธอจะตัดใจจากคนใหม่”

“ใครเขาอยากจะอยู่กับคนที่ไม่เห็นค่าตัวเองตลอดไปล่ะ” พูดตามความรู้สึก ที่ผมไม่เลิกรักมันก็เพราะผมไม่เคยมองใครนอกจากมัน ถ้าเกิดมีใครอื่นที่สะกดตาผมหรือทำให้ผมสนใจได้ ผมก็คงจะเลิกรักมันได้ ต่อให้จะต้องใช้เวลานาน “ผมไม่อยากรมีสภาพเหมือนคุณหรือภรรยาที่ต้องบั่นหน้าตลอดเวลา”

“ฉันเองก็อยากกลับไปเป็นเด็กแบบเธออีกครั้ง จะได้ไม่ต้องบั่นหน้า”

“คุณก็ไม่ได้ดูแลเท่าไรนะ แต่ทำไมหน้าหนา”

“เธอก็ไม่ได้ดูแลมาก”

“...”

“ทำไมปากแข็งจัง” ผมรู้สึกถึงเลศนัยจากคำพูดนั้น เป็นจังหวะเดียวกับที่ลมหายใจอุ่นร้อนรินรดเหนือจมูกผม ไม่ทันรู้เลย

ว่าระยะห่างของเราสองคนเหลือน้อยมาก จนอีกแค่ไม่กี่เซนติเมตร เราอาจทำเรื่องบางอย่างที่ผิดพลาดต่อคนอื่นก็เป็นได้ “ทั้งดื้อทั้งหัวรั้น ทั้งไม่ยอมคน เธอจะผ่านอะไรมาเยอะนะ พิค”

“อายุอาจไม่เยอะ แต่ผมมั่นใจว่าประสบการณ์การใช้ชีวิต ผมก็ไม่ได้น้อยกว่าคุณเท่าไร”

“น่าสนใจ ฉะนั้นอยากรู้ว่าเธอจะเก่งแค่ไหน”

“ก็อยู่ที่ว่าคุณอยากเห็นด้านไหน” เขายิ้มเจ้าเล่ห์ให้ “แต่ที่แน่ๆ ผมปากเก่งพอตัว”

“ต้องลองซะแล้ว :)”

“อะไร... อ้อออ” ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดจบ จู่ๆ ริมฝีปาก รุ่มร้อนเคล้ารสขมของบุหรี่ยักษ์ทาบลงมาโดยไม่ให้เวลาได้ตั้งรับ นานี่นั้นผมเบิกตากว้าง ตกใจที่ถูกรวบในขณะที่เราเชือดเฉือนทางอารมณ์กัน ข้าเขายังพยายามสอดลิ้นเข้ามาในปากผม เพื่อเก็บความหวานปนขมที่ซ่อนอยู่ในนั้น

ติดตรงที่ผมดันเขาออก ส่งเสียงร้องประท้วงให้เขาผละออกจากกัน ทว่าอีกฝ่ายกลับดันผมไปชิดกำแพง ตรึงมือผมไว้เหนือหัว บังคับให้ลิ้มรสความเร่าร้อนจากเขา

ผมคิดว่านี่คือการตรวจสอบว่าผม ‘ปากเก่ง’ อย่างที่บอกหรือเปล่า แต่ผมไม่คิดว่าเขาจะทำเรื่องแบบนี้แม้ว่าจะเห็นเค้าลางสนใจกัน พอเห็นว่าผมไม่ยอมเปิดปาก เขาเลยกัดปากผม ติดตรงที่ผมสวนกลับ กลายเป็นเราต่างกัดปากของกันและกัน แล้วแทนที่จะผละออก เราดันพุ่งเข้าไป

เรียวลิ้นชื้นของเราเกี่ยวกระหวัดรัดกัน ดักดวงสลับป้อน

เลิศจิตสวามกับความหวานที่อยู่ข้างใน คุณไทรจูบเก่งมาก ถึงผม
จะไม่ชอบที่เขาบังคับ แต่ก็เผลอใจจูบตอบเขาไป

แสดงให้เขาเห็นว่าผม ‘ปากเก่ง’ แค่นั้น
ชนิดที่เขาส่งเสียงหัวเราะหลังผละออกไป

“เธอเก่งกว่าที่ฉันคิดไว้”

“คุณไทร...!”

“อยากรู้เลยว่าเรื่องบนเตียงเธอจะเก่งแบบนี้ไหม”

“นี่คุณบ้าไปแล้วหรือไง”

“จูบตอบคนที่ตัวเองว่า ถือว่าบ้าพอกันไหม”

“คุณบังคับผมต่างหาก”

“แต่เธอเป็นฝ่ายสอดลนเข้ามา”

“ผม...!”

“ยอมรับมาเถอะว่าเธอเองก็อยากได้ฉันเหมือนกัน” คำพูด
นั้นทำผมย่นคิ้วหนัก เขาคิดเข้าข้างตัวเองทั้งนั้นโดยไม่สนใจว่าผม
จะคิดต่างไหม “เพราะฉันเองก็จะยอมรับเหมือนกันว่าสนใจเธอ
และอยากรู้จักเธอมากกว่านี้ ถ้าเป็นไปได้”

“คุณประสาทไปแล้วหรือไง ผมเป็นเพื่อนลูกชายคุณนะ”

“นั่นทำไมเธอถึงแข็งเพราะจูบของพ่อเพื่อนตัวเองละ”

“!”

“แบบนี้เรียกว่าปากแข็งหรือเปล่านะ สงสัยต้องจูบอีก
ครั้ง จะได้หายปากแข็งสักที :)”

ผู้ชายคนนี้อันตรายชะมัดเลย

ฟักโหมพ่อ 3

สบใจโยติ

เขากัดปากยั่วผมพลางลากมือลูบกลางกายผมที่มันชูชัน
คุณตันอยู่ในกางเกงที่สวมใส่ เพราะจูบของเขาที่เชี่ยวชาญจนเปลือ
ทำให้อารมณ์ผมตื่นขึ้นมาได้ จะบอกว่าไม่ใช่เพราะเขาก็ไม่ได้ มัน
ออกจะชัดเจนขนาดนี้

ถึงผมจะปากแข็งเกินพอดี แต่ผมก็เป็นพวกที่ซื่อสัตย์กับ
ร่างกายตัวเอง

“ว่าไงฟัก หรืออยากให้ฉันใช้มือให้ตีไหม”

“อย่ามาหยอกผมเล่นนะคุณไทร ผมไม่ใช่ของเล่นของคุณ”
ผมมองเขาตาขวาง “และการที่ผมแข็งก็ไม่ได้แปลว่าผมอยากถูก
คุณเอาสักหน่อย คิดว่าคุณจูบเก่ง ทำผมแข็งได้ หรือต้องการได้
คุณหรือไง”

“ฉันก็มั่นใจพอตัว”

“มันหน้า”

“หึ” เขาระดุกยิ้มขณะโน้มหน้าลงมาอีกจนปลายจมูกเรา

คลอเคลียกัน “ฉันโอเคนะถ้าคืนนี้เธอมานอนห้องฉัน เราจะได้ทำความรู้จักกันมากขึ้นไง ไม่แน่ว่าฉันอาจจะช่วยปลดปล่อยส่วนที่ติดตัวของเธอได้”

เขาแกลังก้าวขามากกลางหว่างขา ใช้เข่าดันส่วนนั้นให้ผมกระตุกนิดหน่อย

“ฉันใช้มือเก่งนะจะบอกให้ แต่ถ้าว่าตามตรง ฉันใช้ไอนั้นเก่งกว่า”

“ผมไม่ได้ถาม และก็ไม่ได้อยากรู้ว่าคุณเก่งอะไรบ้าง”

“แต่ฉันอยากรู้จักเธอนะ”

“อย่าทำตัวเป็นตาแก่คุกคาม”

“...”

“ผมไม่ชอบคนพูดเยอะ” ผมเบือนหน้าหนีให้เขาเลิกเอาจมูกมาถูไถ แต่ไม่รู้ว่าคุณไตรคิดว่ผมอ่อยเขาไหมถึงได้จูบลงที่ชอกคอผม พาให้ผมต้องหันกลับมามอง ย่นคิ้วใส่อย่างไม่พอใจ ก่อนจะถูกเขาจูบลงมาอีกครั้ง คราวนี้ไม่นาน แคจูบเหมือนกวนประสาทเท่านั้น “จะมากไปแล้ว”

“นี่แค่เริ่มต้นเอง” เขากระตุกยืมร้าย “ตอนนี้เธอยังไม่สนใจฉันก็ไม่ใช่ไร แต่ฉันมั่นใจว่าพอเราไปเที่ยวด้วยกัน เธอจะสนใจในตัวฉัน”

“คุณมันหลงตัวเองซะมิด คิดว่าตัวเองดีขนาดที่ผมต้องสนใจเลยหรือไงกัน”

“อย่างน้อยฉันทำเธอแข็งได้ก็แล้วกัน”

“กับคนอื่นผมก็แข็งได้เหมือนกัน”

“งั้นทำไมไม่ลองแข่งแค่กับฉัน”

“อะไร...”

“ไว้ไปเที่ยวด้วยกัน ฉันจะทำให้เธอแข่งทั้งวันทั้งคืน :)”

ความเจ้าเล่ห์ฉายชัดอยู่ในดวงตาคู่สวย คุณไทรดูเป็นพวกดีที่ไม่เล็กจนน่ารำคาญ ทว่าไม่รู้เพราะเขาเป็นพ่อของคิน หรือเพราะผมสนใจเขาอยู่แล้วหรือเปล่า ถึงไม่ได้มีท่าทีห้ามปรามเขาอย่างจริงจังนัก

ข้าพขอเขาจูบลงมาผมก็น้อมรับ

“เตรียมใจไว้นะ พิค” ลิ่นค่านั้นเขาก็ผละจากผมเหมือนคิดได้ว่าเราสองคนควรเว้นระยะห่าง ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่หยุดใช้สายตาทิ่มกระหายทะโลมนั่น พลันก็ก้าวเท้าเดินเข้าไปในบ้านทิ้งให้ผมงุนงงกับการกระทำของเขาว่าจู่ๆ ทำไมถึงดีจาก

แต่ผมคิดว่าคนอย่างเขาเป็นพวกหมาหยอกไ้มากกว่า พอสนใจแล้วก็ลาจาก

แต่เอาจริง เขาก็จูบเก่งเป็นบ้า

ความเจ็บที่ถูกเขากัดทำเอาผมหลุบตามองตรงนั้นที่แข็งขึ้น
มา

“แล้วจะทำยังไงกับไอ้นี้ดี”

เวรจริง

ผมกลับขึ้นห้องก่อนไอ้คินจะมาถึง เลยมีเวลาจัดการส่วนที่แข็งชิงชวนขายหน้า ผมไม่ได้มีรสนิยมชอบช่วยตัวเองในบ้านของคนอื่นหรอกนะ แต่มันช่วยไม่ได้นี่นา จะปล่อยไว้มันรู้

ว่าเมื่อไหร่จะสงบ สู้ช่วยให้มันจบ ๆ ไปยังดีกว่า ดีหน่อยที่ไอ้คนกลับมาช้า มันไปคุยอะไรไม่รู้กับแม่มา

พอมาถึงมันก็ชวนผมเล่นเกมและแพลนถึงทริปเที่ยวต่าง ๆ นานา

สองสามวันแรกเราจะเที่ยวด้วยกัน หลังจากนั้นจะมีพ่อมันมาแจมด้วย เห็นมันบอกว่าถ้าแม่มันว่างก็จะตามมา

ขณมาทั้งบ้านแบบนี้ ผมแบ่งโคตรส่วนเกิน

“ไม่ลืมอะไรแล้วนะ”

“อ้อ” ผมพยักหน้าในตอนเช้าตรู่ที่ผมกับคนรีบตื่นมาเก็บของเพื่อไปหัวหินพร้อมกับพ่อเขา คราวนี้คุณไทรเป็นคนขับรถให้เราไม่ให้ลู่ขีดขับให้เพราะสั่งให้อีกฝ่ายอยู่ริมใช้คุณนายของบ้านแทน แน่نونว่าแม่ของไอ้คนก็ไม่ขัด

คุณไทรช่วยเรายกกระเป๋าขึ้นท้ายรถและให้ผมนั่งข้างหลัง ส่วนคนนั่งข้างเขาจะได้หาเรื่องคุยกัน

ต่างจากผมที่พอขึ้นรถมาแล้วก็ใส่หูฟัง

“ผมตื่นเต้นจังที่จะได้เที่ยวกับพ่อ เราไม่ได้เที่ยวด้วยกันมานานมาก”

“พ่อก็เหมือนกันสิน” เขายิ้ม พาให้ผมที่ได้ยินถึงกับกลอกตาใส่ “จองโรงแรมไว้แล้วใช่ไหม พ่อจะได้จองที่เดียวกัน”

“จองไว้แล้วครับ ที่เดียวกับที่เราชอบไปนอนประจำ”

“ที่นั่นบรรยากาศดี พิคคงชอบเหมือนกัน”

“พิกมันชอบอะไรง่าย ๆ อยู่แล้วครับ มันใจง่าย”

“จริงเหวอ” คุณไทรถามพร้อมเหล่มองผมผ่านกระจกมอง

หลัง สายตาที่มองมาหากันทำให้ผมชู้นี้วกลงใส่โดยไม่สนใจว่า
สภาพใหม่ ดีที่ไอ้คินไม่เห็น ไม่งั้นมันคงด่าผมที่ไม่ให้ความเคารพ
พ่อมัน ผิดกับคุณไตรที่เห็นแล้วยอมรับ “น่าสนใจจริง ๆ”

“น่ารำคาญ” ผมพิมพ์แล้วเบือนหน้าหนี เมื่อคืนนี้ผมนอน
ห้องไอ้คิน นอนไม่ค่อยหลับเท่าไรเนื่องจากแปลกที่และคิดถึง
เรื่องที่คุณไตรทำไว้กับผม

จูบแสนร่ำร้อนนั้นยังติดอยู่ที่ปากผม เป็นแผลที่ต้องป้าย
ยา ไม่งั้นพอมันแห้งก็จะเจ็บอีก ไอ้คินถามผมด้วยว่าไปโดนอะไร
มาปากถึงแตกแบบนี้ แน่แน่นอนว่าผมต้องโกหกแทนที่จะบอกความ
จริง

‘ตอนจูบบุหรี ภูผลอกัดปากตัวเอง’

‘ฮะ? กัดปากตัวเองเนี่ยนะ ทำไมโง่จังวะ’

เออ ภูแม่งโคตรโง่เลยที่จูบตอบพอมึง

“ว่าแต่ปากพ่อไปโดนอะไรมา ผมเห็นตั้งแต่เมื่อเช้า”

“!”

“ลืมหือครับ หรือว่าโดนหมากัด”

ผมถึงกับชะงัก ตวัดสายตาไปมองพ่อลูกที่คุยกัน เป็น
จังหวะเดียวกับที่คุณไตรมองผ่านกระจกหลังมาสบตาผม

“อ้อ พ่อโดนหมากัด”

“หา?”

“หมาตัวเล็กน่ารัก” เขายิ้มเจ้าเล่ห์ให้กัน “เผชิญพ่อเล่นกับ
มัน แต่แทนที่มันจะเลียปาก กลับกัดปากพ่อซะงั้น”

“แปลกนะครับ หมาที่บ้านเรามันไม่ชอบกัดนี่นา”

“สงสัยมันแปลกที่มั้ง”

“หือ?”

“ไว้พ่อจะส่งสอนมันให้หลานจำเอง :)”

ผมขมวดคิ้วใส่คนที่แอบเหน็บผม เขาเป็นฝ่ายกัดปากผมก่อน จะให้ผมอยู่เฉยๆ ทำเป็นรับไม่ได้แล้วร้องไห้แงๆ เป็นเด็กหรือไง ปัญญาอ่อน ใครทำผมก่อน ผมก็ต้องเอาคืนทั้งนั้น ผมไม่ใช่คนที่จะยอมให้ใครมาเอาเปรียบผมได้ง่ายๆ หรอกนะ

“แล้วพอถึงโรงแรมพวกลูกจะไปเที่ยวไหนกัน ไม่แน่อันนี้เสร็จงานพ่ออาจมาหา”

“พวกเราว่าจะไปหาที่ถ่ายรูป ตอนเย็นก็คงไปเล่นน้ำทะเลกันครับ” คินรีบตอบกลับ “ไอ้พีคมันอยากพายเรือคายัค”

“กูเหรือ”

“อ้อ มึงนั่นแหละ” มันหันมายกคิ้วกว่นประสาท ผมดูเหมือนคนชอบทำอะไรกลางแจ้งหรือไง แค่เห็นแดดเมืองไทยก็แทบละลายแล้วไหม ให้ไปทำอะไรแบบนั้น ผมยอมอึดตายอยู่ในทะเลดีกว่า อีกอย่าง คนที่อยากเล่นคือมันต่างหาก ไม่ใช่ผม “และคงกินเบียร์นิดหน่อย”

“จะเมากันตั้งแต่วันแรกเลยเหรือ ไม่รอเที่ยวให้เหนื่อยก่อนล่ะค่อยเมา”

“อยากเมานี้ต้องเลือกวันด้วยเหรือครับ ต้องดูด้วยไหมว่าตรงกับวันพระหรือเปล่า”

“ไอ้พีค” คินดูผมที่ย้อนพ่อมันแบบนั้น “ถ้าพ่ออยากให้พวกเรารอติดกับพ่อวันที่พ่อกลับมาเที่ยวด้วยกันก็ได้นะครับ เราไม่ติด

อะไร”

“ถ้าทำแบบนั้นเดี๋ยวพี่จะลงแดงตาย”

“นี่...!”

“อยากเมาก็มาได้ แต่ระวังตัวไว้ เดี่ยวโดนจุด” เขายกคิ้วให้ผมผ่านกระจกมองหลัง เป็นสัญญาณอันตรายที่ทำให้ผมถอนหายใจใส่ “แต่พ่อก็อยากดื่มด้วย ไม่ได้ดื่มมานานแล้วตั้งแต่ลูกย้ายไปอยู่หอ”

“พ่อทำงานเยอะด้วยใช่ไหมล่ะครับ แค่เวลากินข้าวยังไม่ค่อยมีเลย”

“รู้ได้ไง”

“ผมเห็นพ่อซุบไปและแม่กับออกมา” คุณไตรหัวเราะพลางเอื้อมมือไปยี้หัวลูกเขา “พ่อต้องกินข้าวเยอะๆ นะครับ ผมไม่ค่อยอยากเห็นพ่อป่วย ถ้าพ่อป่วยขึ้นมาคงเป็นงานใหญ่”

“พ่อไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรอก พ่อแข็งแรงจะตาย”

“แต่ก็ต้องดูแลตัวเองนะครับ คนจะป่วยมันเลือกได้ที่ไหน”

“ขี้บ่นเหมือนใคร”

“พ่อครับ”

“ได้นิสัยแม่มาเยอะเลยนะสิน”

เจ้าตัวอ้วนเหมือนดีใจที่พ่อเปรียบเทียบแบบนั้น แต่พอมองลึกลงไปจะพบกับความรำคาญและความอึดอัดที่ถูกจู้จี้ไม่มีหยุด ผมรู้ว่าไอ้คนมันรักพ่อมากเลยเป็นห่วงหนัก ทว่าคุณไตรกลับดูเหมือนจะมองอีกทาง

เพียงแค่เขาฉาบหน้าตัวเองด้วยความเป็นพ่อ ลูกจะได้ไม่

สงสัยมาก

เป็นเขาก็ดูเหนื่อยเหมือนกันนะ

ต้องปั่นหน้าตลอดเวลา

“ไว้พ่อจะดูแลตัวเองให้มากกว่านี้นะ”

“ดีครับพ่อ พ่อทำได้” สองพ่อลูกหัวเราะแล้วพูดคุยกันตลอดทางไม่มีหยุด ผิดกับผมที่เฝ้าแต่นั่งฟังพวกเขาพูด ทว่าส่วนใหญ่ปล่อยให้ใจไปกับเพลงที่ฟังอยู่และบรรยากาศนอกหน้าต่างมากกว่า ระยะทางจากกรุงเทพฯ ไปหัวหินมันก็ไม่ได้ไกลมาก ขับรถอยู่สี่ห้าชั่วโมงก็ถึง เรามีแวะจุดพักรถนิดนึงเพื่อหาอะไรกินกับเข้าห้องน้ำ

ไฉ่คินไปซื้อกาแฟให้พ่อมัน ส่วนผมรอลงรถกับผู้ชายคนนั้น...

“อ้อออ”

คนที่พยายามทดสอบว่าปากผมแข็งจริงไหม

“เจ็บหรือเปล่า” คุณไฉ่กระซิบถามหลังจูบผมด้วยความเร่าร้อนหลังจากคินลงรถไป เขาแส้มว่าไปเข้าห้องน้ำทว่ากลับทิ้งตัวลงนั่งเบาะหลัง รังผมที่ฟังเพลงอยู่ไปจูบ บดขยี้ริมฝีปากเช่นคนเอาแต่ใจโดยที่ผมก็แสดงท่าที่ไม่พอใจใส่เขา

แต่มันคงยังไม่มากพอที่จะให้เขาหยุดการกระทำ รู้ตัวอีกทีมือทั้งสองข้างของผมก็โอบรอบคอเขา

แล้วปากของเราก็แลกเปลี่ยนกันไม่หยุดเลย

“ไม่รู้ ไม่ได้สนใจ” ผมตอบกลับทั้งที่รู้สึกเจ็บตบ ๆ ตรงแผลที่ปากนิดหน่อย “หรือต่อให้เจ็บคุณก็ไม่หยุดหรอก จริงไหม”

“นั่นเพราะเธอย้ายฉันก่อนไม่ใช่หรือไง”

“ย้ายอะไร ผมนั่งฟังเพลงอยู่เฉยๆ แล้วคุณก็เข้ามาจูบผม”

“แต่เธอก็ไม่ได้ปฏิเสธ แปลว่าเธอก็รอฉันอยู่ถูกไหม”

“คิดเองเออเองเก่งดิเนะครับ ผมดูเหมือนอ่อยคุณอยู่หรือไง”

“ก็ใช่”

“คุณมันหลงตัวเองรู้ตัวบ้างไหม”

“สักพักจะหลงเธอด้วยแล้ว”

“อ้อออ” ผมครางในลำคอตอนเขาจูบลงมาอีก เราสองคน
เกี่ยวกระหวัดเรียวลั่นแลกเปลี่ยนความหวาน ผมไม่เข้าใจตัวเอง
เหมือนกันว่าทำไมถึงยอมให้เขาลามปาม อาจเพราะเขาจูบเก่ง
เป็นบ้า และผมก็อยากบริหารปากตัวเองหลังจากนั่งน้ำลายบูด
มาหลายชั่วโมง

ผมขยุ้มเรือนผมสีเข้มของอีกฝ่าย ปล่อยให้เขาสอดลิ้นเข้า
มาเก็บเกี่ยวความหวาน

ทั้งๆ ที่รถก็เปิดแอร์อยู่ ผมกลับรู้สึกร้อนจนอยากถอด
เสื้อผ้า เสียดยที่ทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะถ้าคืนกลับมาจะกลายเป็นเรื่องใหญ่

แต่ก็แปลก ทั้งที่รู้ว่ามันผิด ผมกลับห้ามตัวเองไม่ได้

ผมผละออกมาหายใจแล้วเป็นฝ่ายจูบเขากลับเป็นรอบที่สาม
คุณไตรละเลียดชิมริมฝีปากผม มอบความร่ำร้อนปนดุติ่มมาให้
ด้วยความที่เขาเจนเวทีกว่าเลยจูบเก่งอย่างบอกใคร กว่าเราจะหยุด
จูบกันได้ก็แทบหมดลมหายใจทั้งสองฝ่าย

“ชอบไหม”

“ก็ไม่ใช่” ผมไหวไหล่ “แต่จะดีมากถ้าคุณค่อยเป็นค่อยไปกว่านี้”

“นึกว่าเธอชอบให้รักเร็ว ๆ ซะอีก มันไม่เข้าใจหรือไง”

“แค่จูบมันไม่ได้ทำให้เข้าใจเท่าไร”

“ฉันอยากไปกินเบียร์ที่ห้องฉันไหม”

“เจอกันสองวันก็ชวนผมไป ‘เออ’ แล้วเหอ”

“ใช่”

“ไม่คิดจะถามความสมัครใจผมก่อนเหอ” ผมเลิกคิ้วถามการที่ผมยอมจูบกับเขาแปลว่าผมอยากขึ้นเตียงกับเขาซะเมื่อไหร่ และการไปกินเบียร์แล้วเอากัน ถึงมันจะสนุก แต่สติก็เลือนรางจนแทบบอกไม่ได้ว่า ที่เอากันมันเป็นเพราะความพอใจหรือฝืนใจ

ผมอาจดูใจง่าย ทว่าเรื่องเซ็กซ์ก็ยังทำด้วยความเต็มใจ

“นั่นฉันให้เธอไปคิดระหว่างฉันไปทำงานแล้วกัน”

“ประชดผมเหอ คุณไทร”

“เปล่า ฉันแค่อยากทำให้เธอพอใจ”

“...”

“ถึงฉันจะอยากนอนกับเธอ แต่ถ้าเธอฝืนใจ มันก็ไม่ควรทำไหม ยิ่งไงเธอก็เป็นเพื่อนลูกชาย”

“ว้าว คุณยังจำได้”

“พิศ”

“ผมเกือบลืมไปแล้วนะเนี่ยว่าตัวเองกำลังจูบกับพ่อเพื่อนอยู่ แถมกำลังจะเลยเถิดไปเอากันด้วย” ผมแก้มองหน้าตกใจ “ถ้าคุณรู้เขาคงเซอร์ไพรส์”

“อยากให้เขารู้ไหม”

“คุณไทร”

“ฉันเองก็อยากรู้ว่าเขาจะทำหน้ายังงัย ตอนที่รู้ว่าเพื่อนสนิทที่แอบรักเขาได้กับพ่อตัวเอง เขาคงเซอร์ไพรส์น่าดู :)”

เล่นกับคนคนนี้เหมือนเอาตัวเองเข้ากองเพลิง

“กวนตีน” ผมดำเขา ไม่สนใจด้วยว่าเขาโตกว่า “ลูกออกไปได้แล้ว”

“ฉันยังจูบเธอไม่หน้าใจ”

“จะจูบจนปากผมเปื่อยเลยหรือไง”

“ฉันทำได้ไหม”

“ไม่ใช่ตอนนี้” คุณไทรกระตุกยิ้มมุมปากเพราะคำที่ผมบอกมันไม่ใช่การปฏิเสธซะทีเดียว แต่มันคือการเลื่อนออกไปมากกว่า กับอกแล้วว่าผมชอบที่เขาจูบเก่ง ทำไมผมจะไม่อยากจูบเขาอีกล่ะ แค่ผมไม่อยากให้คนมาเห็นเราตอนนี้ เดี่ยวจะเป็นเรื่องใหญ่ก่อนได้ไปเที่ยวกัน

แต่ถึงคนเห็นผมก็พูดได้ว่าผมไม่ผิดนะ เพราะคนที่เข้ามาหาผมก่อนนะคือพ่อเขาเอง

“พอได้แล้ว” ผมย่นคิ้วใส่คนที่จูบผมเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ “ของคุณขาดหรือไง ถึงได้ดูกระเหี้ยนกระหือรือขนาดนี้”

“จะว่าอย่างงั้นก็ได้ ฉันไม่ใช่คนที่ชอบจูบใครพร่ำเพรื่อ”

“งั้นแปลว่าสายตาคูณคงแย่มาก ถึงได้เลือกจูบคนอย่างผม”

“ฉันว่าฉันสายตาดีพอที่จะรู้ว่าใครจูบเก่งพอกัน” เขาเลียปากผมเบาๆ “แต่เรื่องเช็กมันต้องลองกัน ถึงจะบอกได้ว่าเอา

เก่งหรือเปล่า”

“ผมยังไม่ได้ตอบตกลงคุณด้วยซ้ำ”

“แต่เธอบอกว่าให้ฉันจูบเธอจนปากเปื่อยได้”

“มันเกี่ยวกับเช็ทซ์ตรงไหน”

“ตรงที่พอเราจูบกันเธอก็แข็งตลอดไง”

“คุณไทร...!”

“ฉันอยากเอ็นดูเธอคนเดียวนะ พิค :)” ผมเหนื่อยหน่ายกับความคลั่งรักของเขาจริง ๆ นอกจากเขาจะเป็นพวกร้ายกาจยังซัดอีกต่างหาก ทำตัวยังกับเด็กวัยรุ่นไม่มีผิด หรือว่าเขาใช้แผนนี้ล่อเหยื่อมาติดกับจนชิน ถึงได้ไม่รู้ว่ามีผมก็เคยเจอคนแบบเขามาเยอะเหมือนกัน

เพียงแต่คนไหนที่ผมไม่เล่นด้วย ผมก็ไม่สนใจเขา ส่วนใหญ่ก็จบกันด้วยดี ต่างคนต่างแยกกัน

แต่กับไทรก็กลับ ผมว่าเขาน่ากลัวกว่านั้น

เขาดูไม่ใช่พวกที่ปล่อยเหยื่อหลุดมือไปง่าย ๆ หรือคิดปราณีกัน

กลับกัน...เขาดูเป็นพวกชอบเอาชนะ

“หวังว่าเธอจะให้คำตอบดี ๆ แก่ฉันนะ”

“ไม่รู้สิ ไม่แน่ ผมอาจมอมเหล้าคินแล้วก็เอากับเขา”

“พิค”

“ยังงี้ผมก็ชอบเขานี่นา ทำไมผมจะเอากับเพื่อนตัวเองไม่ได้...”

ปัง!

ผมถึงกับชะงัก สะดุ้งตัวโหยงด้วยความตกใจที่จู่ๆ คุณไตรก็กระแทกมือลงกับหน้าต่าง เขาก็กัดตัวผมไว้ให้มองลึกเข้าไปในดวงตาสีดำ พลันก็พบกับความไม่พอใจที่ซุกซ่อนอยู่ในนั้น รวากับเขาโกรธที่ผมพูดว่าจะไปเจอกับคนทั้งที่ผมไม่ได้จริงจัง

หรือต่อให้ผมทำจริง เปอร์เซ็นต์ที่คืนจะปฏิเสธผมมีมากกว่าเก้าสิบด้วยซ้ำ ถึงมันจะเอาจมั่วไปทั่ว แต่สิ่งสำคัญคือมันจะไม่เลยเถิดกับเพื่อนที่รู้จักกัน

มันบอกว่าไม่ชอบการสูญเสียสายสัมพันธ์ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าสิ่งที่มันทำ...

แม่งเหยียบย่ำหัวใจผมเต็มๆ

“อะไร คุณโกรธอะไรผม” ผมถามเขา “โกรธที่ผมจะเจอกับลูกคุณนั่นหรือ”

“ถ้าฉันบอกแบบนี้ เธอจะหยุดพูดเรื่องนี้หรือเปล่า”

“ทำไมผมจะพูดไม่ได้ล่ะ ในเมื่อมันไม่ใช่เรื่องของคุณ” ผมเลิกคิ้วไล่ “และผมก็ชอบลูกชายคุณ ถ้าผมจะถวายเป็นตัวให้เขามั่นผิดตรงไหน”

“คืนทำให้เธอพอใจไม่ได้หรอก ฉันสาบานได้”

“จะบอกว่าคุณทำให้ผมพอใจได้มากกว่าหรือไง”

“ฉันถึงชวนเธอมาลองพิสูจน์ใจว่าฉันจะทำให้เธอพอใจได้แค่ไหน”

“แต่ผมไม่ได้ขอบคุณไง”

“...”

“ผมชอบคืน” ผมเหยียดยิ้ม ที่ต้องยั่วเพราะเขาจะรู้ว่าที่

ผมยอมจูบกับเขาไม่ได้แปลว่าผมชอบเขาซะหน่อย ผมก็แค่สนใจเขานิดหน่อยและไม่ใช่ว่าพวกที่อ่อนข้อให้ใครมารังเกตุ คนที่ควรถอยก็คือตัวเขา ไม่ใช่ผม เพราะงานที่เขากำลังเล่นกับผมที่มีคนในหัวใจแล้วก็ยากหน่อย ส่วนผมไม่ได้สนใจหรอกว่าเขาจะมีเมียมีลูกอยู่แล้วไหม

ผมไม่ได้เดือดร้อนอะไร กลับกัน เขาต่างหากที่ควรระวังตัวไว้

“และการที่ได้เจอกับเขาก็เป็นความสุขที่ผมโคตรอยากได้ มันคงเจนนเวที่มามาก คุณว่าไหม”

“ไม่เท่าฉันหรอก พีค ฉันจะบอกให้”

“ไว้ผมลองกับเขาก่อนแล้วจะมาบอกคุณว่ารู้สึกยังไง”

“พีค”

“ส่วนคุณก็ช่วยตัวเองरोไป”

“...”

“เว้นแต่ถ้าผมติดใจ ผมอาจจะเจอกับคินจนลืมคุณไปเลย :)”